

DELO IGRA IN ZABAVA

Krista Hafner

Iz dnevnika Petačeve Anče

Prvo sv. obhajilo

V nedeljo sem bila pri prvem sv. obhajilu. Že ves mesec smo se pripravljali na ta dan. Vsak dan smo imeli verouk in gospod katehet nam je toliko lepih povestic povedal. Škoda, da je zdaj tega konec.

V petek pa nam je rekel gospod katehet: »Jutri boste šli k sv. spovedi.« Takrat je Rahončev Andrejček bridko zajokal: »Jaz že ne pojdem.« — »Zakaj ne?« ga je vprašal g. katehet. — »Ker se bojim,« je Andrejček še huje jokal. »Pet in štirideset smrtnih grehov imam.«

Moj Bog, Andrejček, ki je bil tako priden in tih fant, pa pet in štirideset smrtnih grehov! Kar groza nas je obšla in prestrašeni smo se ozrli vanj. Samo g. katehet je ostal miren, pobožal Andrejčka, se posmejal, pa rekel: »No, menda ne bo tako hudo.« — »Pa je,« je davil Andrejček v solzah iz sebe, »ravno pet in štirideset jih je, saj sva jih s teto Nežo toliko naštela.« — »Norček,« ga je miril g. katehet, »kaj bo teti Neži tebe spovedovala? Jaz te bom. Jutri pridi k meni, pa bova skupaj tvoje grehe preresetala. Stavim, da niti en cel ne bo ostal na rešetlu.«

V soboto sem gledala Andrejčka, ko se je ves plašen pomikal k spovednici. Ven pa je prišel vesel, da se mu je kar samo smejalo in mi je mimogrede šepnil na uho: »Veš, tu notri se je laže spovedovati kot pri teti Neži.«

In potem je prišla nedelja, ta prelepi dan. Z mamó sva šli skupaj v cerkev in ko je prišel Jezušček v moje srce, sem se pogovorila z njim, kakor so nam v šoli naročili. Prosila sem ga zase, da bi bila vedno dobra do vseh ljudi, za mamó, da bi vedno moja ostala, za vse brate, posebej še za Stankota in Francka, da bi bila moja resnična, hrabra viteza; posebej sem ga pa še prosila za ata, ki je bil pri vojakih, da bi se kmalu domov vrnil, ker ga vsi pogrešamo. In nad vse lepo sem Jezusa prosila, da bi nam ohranil ljubi mir, kakor nam je g. katehet naročil.

Več pa o tem dnevu ne bom pisala. Ne spodobi se, da bi čenčala o tem, kako sem bila oblečena in kaj sem jedla, kako pa mi je bilo pri srcu, tega pa ne znam napisati. Zato raje kar končam.

Sploh danes zadnjikrat pišem v svoj dnevnik. Gospod urednik pravi, da je »Vrtca« za letos konec, zato mora biti tudi moj dnevnik končan. Morda bom prihodnje leto še kaj napisala, če so vam bile letošnje zgodbe všeč. Pišite mi. Pisma lahko naslovite kar na urednika »Vrtca«. Ta mi jih bo že izročil, ker pravi, da sem njegova sotrudnica.

Mirko Kunčič

Pomlad

Potrkala na okence
je drobna ptička,
zaklicala je v kamrico:
»Hej, hej, Marička!
Odšla je zima proč, odšla —
brž ven na pólje!
Trobentek in zvonček sta
že dobre volje.«

Marička slišala je klic
vesele ptičke,
skočila iz zapečka je
tja med grmičke,
kjer prve rože kukajo
iz tople zêmlje
in zadnji snežni mož od njih
slovo že jemlje...